

udtalt sig om et særligt Forhold, nemlig Spørgsmaalet om Garnisonssygehuset. Og hvad sagde den højtærede Minister derom? Ja, han sagde kortelig dette, at det er jo et af det ærede Medlem Hr. P. Munchs dyre Byggeforetagender. Mon dette nu ikke, højtærede Hr. Minister, er at komme for let udenom Spørgsmaalet om Garnisonssygehuset? Og naar den højtærede Minister derefter føjede til: Vi kender jo nok, hvordan det ærede Medlem byggede, han byggede jo ogsaa Tunestillingen — mon den højtærede Minister saa ikke har overskredet Grænsen mellem det nogenlunde fornuftige og det helt absurde, i det Øjeblik han atter graver denne Stilling op i den Diskussion, her foregaar? Jeg ved jo nok, at naar ærede Modstandere af Partiet Venstre er i den yderste Nød under en Diskussion, saa staaer Tunestillingens Billede frem for deres Øjne, og saa ruller de det op saaledes, at man næsten kunde fristes til at tro, at de bestandig har Brug for at have Lysbilleder med til at fremstille det til Forsvar for sig selv i alle mulige Diskussioner. Vi har imidlertid ført denne Diskussion om Tunestillingen før, og jeg skal ikke lade mig friste ind i den her. Men med Hensyn til Garnisonssygehuset maa jeg maaske have Lov at erindre om, at den højtærede Ministers nærmeste Forgænger i Forsvarsministeriet i sin Tid gennemførte en Lov, hvorefter det gamle Garnisonssygehus skulde ombygges, hvis der kunde opnaas Forstaaelse med Myndighederne, Lægekorpset, derom. Denne Forudsætning viste sig ikke at kunne indtræde, derfor blev der her i Tinget fremsat Forslag om Bygning af et nyt Garnisonssygehus. Dette Forslag var gennem to Samlinger Genstand for en meget indgaaende Drøftelse af begge Rigsdagens Ting. Der forelaa ni Planer, og fra Ministeriets Side stillede man sig saaledes, at man sagde: Vi vil tage Hensyn til, hvad et Flertal af Rigsdagens Udvalg kan samles om at anbefale. Den Plan, der blev gennemført, blev derfor ikke gennemført ved noget som helst Pres fra Ministeriets Side, men blev gennemført paa Grundlag af et Folketingsudvalgs Flertal. Forholdet var endda det, at den gennemførte Plan ikke havde Tilslutning fra det Parti, som jeg tilhører. Repræsentanterne for det radikale Venstre indenfor det paa-gældende Udvalg anbefalede en anden Plan.

De havde i Udvalget een Meningsfælle i saa Henseende, nemlig den højtærede Forsvarsministers Forgænger, der stillede sig ved Siden af os, men alle de andre, Socialdemokrater, Konservative og Venstre, forenede sig i en Trekant — som formodentlig hører til de tilladte Trekanter, da Partiet Venstre var med i den — og anbefalede den Plan, som blev gennemført, og som jeg da ogsaa gav min Tilslutning. Den billigedes ligeledes af Landstingets Udvalg, og Resultatet blev endelig dette, at efter Opfordring fra Landstinget nedsattes et særligt Udvalg med to Repræsentanter fra Rigsdagen for at følge den nærmere Tilrettelægning af hele Ordningens Gennemførelse. Naar dette er Forholdet, mon den højtærede Minister saa ikke kunde have sparet sig det lille Forsøg paa at føre en Polemik ind i denne Sag, som intet har med den at gøre? Det er givet, at Ordningen blev dyrere, meget dyrere end beregnet den Gang; i den Henseende deler Garnisonssygehuset Skæbne med de fleste Byggeforetagender, der fandt Sted, og en af Grundene til Fordyrelsen var unægtelig den, at den ret omfattende Behandling bevirkede, at man kom til at bygge eller i alt Fald begynde Byggeriet paa det Tidspunkt, da de allerstørste Vanskeligheder forelaa i saa Henseende.

Jeg tror, man af den Forhandling, der har fundet Sted med Hensyn til Ordningen af de fremtidige Kaserneforhold, kan uddrage det Resultat — og jeg tror nærmere at kunne paavise det ved Drøftelsen i Udvalget —, at de 10 Mill. Kr. til nye Kaserne er overflødige. Hvis vi vil træffe en Ordning af en nogenlunde praktisk Karakter, vil meget mindre Beløb kunne forslaa til at tilvejebringe de Indkvarteringsmuligheder, som den nye Hærorde maa antages at kræve. Og hvis man vil tage Spørgsmaalet om de store Arealer, der maa blive frigjort i og ved København — hvortil blandt andet hører Grunde paa Amager til 10 Mill. Kr.s Værdi, som der ikke kan være nogen som helst forstandig Mening i at forbeholde en saa lille militær Styrke som den, der bliver tilbage i København —, op til en rent saglig og praktisk Forhandling, vil man kunne fremskaffe meget store Værdier her og komme til en for Landet meget fornuftigere Ordning end den, der synes at ligge bagved det foreliggende Forslag. Jeg haaber, at